

ביקורת תערוכה, עוזי צור, "עוצם עין אחת", מוסף ספרים, הארץ, 19.7.13

להלי פרילינג, "CUTTER", אוצרת: נוגה דוידסון, גלריה RAW ART, תל-אביב

המינימליזם של להלי פרילינג שונה לחלוטין מזה שתואר קודם. כשנכנסים לחלל הגלריה נדמה לרגע שאין בו כלום. רק לאחר זמן מגלים אורות הזרקורים המאירים מעומק החלל ומפאת התקרה את הקורים הצונחים מהתקרה כמסכים לאים, שקופים, שכמו נמסים באור, מזדהרים כשער זנבות סוסים סינטיטיים. וכשמתקרבים אל נהרת לא-כלום הזאת – עוצר אותך קו לבן מזוגזג המשורטט על רצפת הבטון ומפריד בין "אזור הצפייה" לנצפה.

בהסתכלות מקרוב מגלים מבנים תלת-ממדיים מופשטים, המשורטטים בחלל כמיתארים של מבנים מולקולריים או של מערכות קוסמיות הסובבות בחלל החיצון במרחק שנות אור. וכשמחודדים את המבט עוד קצת, מתגלים מאחורי הקלעים של מעשה הקסם הזה אלפי חוטי דייגים שקופים המתוחים חדים כמיתרי נבל אין-סופי בין עשרות אנקולים הנאחזים בלובן הקירות; מוברגים לאורך קשתות המשורטטות בעיפרון; כקואורדינטות של מפות דיג מופשט, לבין אנקולים מוכספים הנאחזים במרחבי הרצפה כעוגנים. ובין החוטים המתוחים, השחורים והשקופים, נוערות רכות שערות הסיליקון הדקיקות, הסרוקות, וקצותיהן מסתלסלים על רצפת הבטון כבמספרה של פיות או בובות ברבי.

יפה הוא המתח שבין המתוח לרכיב, ובין המתוח השחור הנאחז במתוח השקוף. פרילינג גם מצליחה להעביר כבמעשה קסם מינימליסטי את הרישום הדיגיטלי הערטילאי של פנים המחשב – אל החלל הממשי, אל המציאות המוחשית שמחוצה לו, בטווייטם של מאות ואלפי קורים בחלל נתון.

בהזמנה האינטרנטית לתערוכה מופיעה עבודה של פרילינג – צילום של אמת ידה, תקריב שעולי הצילום קוטעים אותו בצדדים, כשעל עורה הצחור מוצמד קטע של סכין חיתוך יפני, עירום וחד, ולאורכו של הלהב מתוח קטע של חוט תפירה שחור – עבודה חיצונית משובחת המטעינה את גופה הנייטרלי המופשט של התערוכה בפיסיות של העשייה, ובגופניות הפגיעה, הממשית, של הגוף היוצר.